

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Ξησιώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' ἕξοχην παιδικόν περιοδικόν συγγραμμά, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τήν χόρον ἡμῶν ὑπηρεσίας καί υπό του Οὐκουμέντου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καί χρησιμώτατον εἰς τοὺς καθέας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΑΡΜΟΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐπιστορικῶ ὄρακ. 7. — Ἐξωτερικῶ φρ. χρ. 8.
Δι' συνδρομαί ἀρχνεταί τήν 1ην ἑκάστου μηνός
καί εἶνε προσληρωτάται δι' ἑν ἔτος.

ΕΚΑΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λικ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὀδὸς Αἰόλου, 117, ἐναντι Χρυσοσπηλαιωτικῆς

Περιοδός Β' — Τόμ. 7^{ος}. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 22 Ἰουλίου 1900 Ἔτος 22^{ος}. — Ἀριθ 30

ΤΑΞΙΔΙΟΝ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

(Συνέχεια. Βλ. σελ. 244.)

Διήρσαν τὸν οὐρανὸν εἰς μικρὰ τετραγωνα διὰ γραμμῶν, με τὰς ὁποίας ἐνώουον τοὺς ἀστέρας, οἱ ὅποιοι, ὅπως γνωρίζεις, δὲν κινουῦνται. Ἀπὸ τὸν κεντρὸν τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ Ποσειδῶνος, ἐσημειῶναν με μεγάλην λεπτομέρειαν ὄρους ἀστέρας ἐλλειπὸν μέσα εἰς αὐτὰ τὰ τετραγωνίδια, προσέχοντες πολὺ νὰ θέτωσιν αὐτοὺς ἀκριβῶς εἰς τὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν εἶχον εἰς τὸν οὐρανόν. Καί μόνος σου ἐννοεῖς πόσον μεγάλη ἦτο αὐτὴ ἡ ἐργασία καί πόσον χρόνον διήρκεσε δι' αὐτὸ πρῶτον εἰς τὸ Βερολίνον παρατηρήθη ὁ Ποσειδῶν, ἐπειδὴ ὁ χάρτης ἐκείνου τοῦ μέρους τοῦ οὐρανοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκρούπετο τότε ὁ πλανήτης τοῦ Λεβερριέρου, ἀκόμη δὲν εἶχε γίνῃ εἰς Παρισίους.

Τώρα εὖρον πολὺ καλλίτερον τρόπον τώρα ἀπλουστάτα φωτογραφῶν με μεγάλην εὐκολίαν τὸ μικρὸν τετράγωνον τοῦ οὐρανοῦ, καί κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀμέσως ἔχουν αὐτὸ με ἄλλας τὰς λεπτομερείας, ὅπως καί τὸ τοπεῖον περὶ τοῦ ὁλοῦρου σου ἔλεγον προηγουμένως, καί με μεγάλην ἀκρίβειαν, τὴν ὁποίαν δὲν κατώρθουαν προηγουμένως νὰ ἐπιτύχωσιν.

Ἄς ὑποθέσωμεν τώρα, ὅτι κάποιος ἀστρονόμος διευθύνει τὸ τηλεσκόπιόν του εἰς μικρὸν τετράγωνον τοῦ οὐρανοῦ, τοῦ ὁποῖου τὴν φωτογραφίαν κρατεῖ εἰς τὰς χεῖράς του. Ἐὰν πλανήτης, ὅσον δὴποτε μικρὸς, συμβῇ νὰ εὐρίσκηται ἐκεῖ, συλλαμβάνεται ἐπ' αὐτοφῶρ καί προξίδεται ὅτι εἶνε πλανήτης καί ἂν μίαν φῶραν παρατηρήθῃ, εἶνε εὐκόλον πλέον νὰ εἴπῃ μόνος καί τὸν

δρόμον, τὸν ὅποιον ἀκολουθεῖ, ἀρκεῖ ὁ ἀστρονόμος νὰ σημειῶνῃ ἐπὶ τῆς φωτογραφίας του τὰς θέσεις, τὰς ὁποίας ἔχει ὡς πρὸς τοὺς ἀπλανεῖς κατὰ τὰς διαφόρους ἡμέρας. Καί εἶνε πλέον εὐκόλος ἐργασία δια τὸν ἀστρονόμον νὰ μάθῃ ἂν ὁ εὐρεθείς πλανήτης εἶνε τοῦ ἀριθμοῦ 28. Σοῦ εἶπα ἄλλοτε, ὅτι ὑπάρχει τρόπος ὅπως βεβαιωθῶσι περὶ τῆς ἀποστάσεως τῶν ἀστρων, καί ὅτι ἀρκεῖ εἰς τὰς ἀστρονόμους νὰ ἔχωσι μικρὰ τεμάχια τῆς τροχιάς τοῦ πλανήτου διὰ νὰ

λογαριάσων ὀλόκληρον τὴν τροχίαν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον πάντες οἱ πλανῆται καταγράφονται εἰς τὸν κατάλογον με ἀκριβῆ σημειῶσιν τῆς ἀποστάσεώς των ἀπὸ τοῦ ἥλιου καί τοῦ δρόμου των εἰς τὸν οὐρανόν. Καί ὁ ἀστρονόμος νὰ δια νὰ βεβαιωθῇ ἂν ὁ πλανήτης, τὸν ὁποῖον εἶδε, εἶνε νέος, ἀρκεῖ νὰ παρατηρήσῃ εἰς αὐτὸν τὸν κατάλογον, καί ἂν οἱ ἀριθμοὶ του δὲν συμφωνοῦν με σὺδενὸς ἄλλου, ἀπόδειξις, ὅτι νέα θεὰ ἔχει δικαίωμα νὰ γραφῇ εἰς τὸν κατάλογον.

Ἄλλὰ διατί γελᾷς;

— Σκέπτομαι τί στενοχωρίαν θὰ ἔχουν οἱ ἀστρονόμοι ὅταν θ' ἀνακαλύπτουν ἀκόμη πλανήτας, ἐνῶ εἰς τὸν κατάλογον θὰ ὑπάρχουν ἑκατὸν χιλιάδες ἢ περισσότεροί.

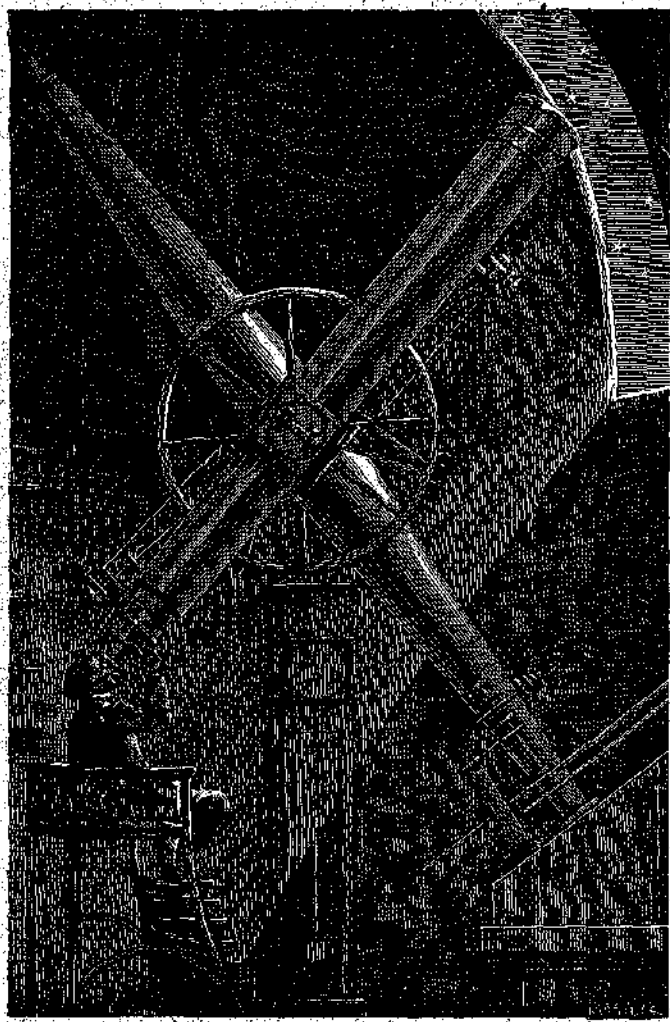
— Μὴ τοὺς λυπεῖσαι, διότι εἶνε βέβαιον ὅτι θὰ παύσουν πολὺ ἐνωρίτερον νὰ τοὺς μετροῦν.

— Λαμπρὰ ὅμως ἰδέα νὰ φωτογραφῶσιν τὸν οὐρανόν! Ἄλλὰ, θεῖσσα, λαμβάνουν στιγμιαία φωτογραφήματα;

— Ὁ ὄχι, τοῦναντίον μάλιστα ἀφίνου νὰ διαρκέσῃ ἡ φωτογράφησις πολὺν χρόνον, διὰ νὰ γίνῃ ἀκριβέστερον τὸ φωτογράφημα, ἐπειδὴ τότε μόνον θ' ἀποτιμηθῶν καί οἱ μικροὶ ἐκεῖνοι ἀστέρες, οἱ ὅποιοι λάμπουν πολὺ ἐλίγον.

— Μὰ τότε, θεῖσσα, θὰ γίνεταί τὸ φωτογράφημα μὴ μουσαλιά. Ἐὰν ἀπομάξῃν, ἡ ὁποία περιστρέφεται, θελήσουν νὰ φωτογραφῶσιν τὴν πεδιάδα, τί φωτογράφημα θὰ εἶνε ἐκεῖνο;

— Ἐπρεπε νὰ μ' ἐρωτήσῃς ἐπίσης, πῶς τὰ

Ὁ περιστρεφόμενος βόλος τοῦ Ἀστεροσκοπίου.

μικρά τετραγωνίδια του ούρανού μένουσ...

— 'Αλήθεια, δεν τὸ ἐσκέφθη αὐτὸ...

— 'Εάν ἔμενες ὄρθιος ἐπὶ πλακὸς...

Κατεσκεύασαν θόλους περιστροφόμε...

— Ομοιωθῶ δὲ οἱ ἀστρονόμοι ἔχουν...

— 'Αλλ' ἐξήγησέ μου ἀκόμη κάτι...

— 'Ω, διὰ τὴν σὺ εἶπες δι' αὐτοὺς...

— Καλὰ. Τί δυστυχία ὅμως, Νί...

— 'Εννοία σου, αὐτὸ δὲν θὰ μ' ἐμ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

ΟΙ ΔΙΑΤΤΟΝΤΕΣ ΑΣΤΕΡΕΣ

« Χθὲς μὲ ἠρώτησ' ἂν οἱ διαττόντες...

Οἱ διαττόντες εἶνε θέβαις οὐράνιαι...

καὶ εἰς τὴν ἱστορίαν. Πρὸ εἴξ' ἑκατοντα...

Πάρα πολὺ ὀλίγοι, καὶ εἰς τὸν νοῦν...

— 'Ω Νίτσα μου, ὦρατι πράγματα...

— Πολὺ περισσότερον, ὅπως τῶρα...

Μέχρι σήμερον δὲν εἶδες πολλοὺς...

'Εγὼ χονδρὸν βιβλίον εὐφραντοῦ...

σωμεν, διότι ὅπως τὴν ἡμέραν δὲν βλέ...

Τόσοι διαττόντες δι' ἓν μέρος τῆς Γῆς...

— 'Εἶδες σὺ ποτέ, θεῖτρα, βροχὴν...

— 'Οχι ἀλλ' ὅτε ἤμην εἰς τὴν Ἀλ...

— 'Γιὰ τὸ νόμα τοῦ Θεοῦ! Ἄρησέ...

— 'Εἶ, κύριε Πέτρε! ἔτσι φεύγουν...

[J. Macé] Α. Σ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

'Ακούσατε, παρακαλῶ, Αὐτὰ ποῦ μ' εἶπε ὁ Χρόνος...

ΜΕ ΤΟ ΠΑΡΑΠΑΝΩ...

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε σελ. 243.)

Καὶ ὅσον παρήρχοντο αἱ ἡμέραι, ἡ...

— Σὺν συνωμότης μοιάζει, ἔλεγε...

— Σὺν τὸν λέμε, «βρήκες τὴν πόρτα...

— Σήμερα τὸ πρωὶ πάλι, κάνω νὰ...

— 'Ε, καὶ τί εἶδες;

— Τίποτα! Φαίνεται ὅτι τὴν ἔχει...

— Ἄμ εἶνε περιττὸ νὰ μού το πῆς!

— Τὸ βέβαιον εἶνε, ἐξηκολούθησεν...

— 'Ανοσε ξαναθῶ νὰ τριγυρίζης...

— 'Γιὰ τὸ νόμα τοῦ Θεοῦ! Ἄρησέ...

— 'Εἶ, κύριε Πέτρε! ἔτσι φεύγουν...

— Μὴ φοβάσαι, ἀπήντησεν ὁ Πέτρος...

Καὶ ἐξῆλθε ταχύς, χωρὶς ν' ἀναμείνη...

Τὸ ἐπιστάδιον τοῦτο συνέβη κατὰ...

καὶ ἐτρεξε νὰ φωνάξῃ τὸν σκύλον...

— 'Ω, ἀπληξίς! 'Ω, ἀπογοήτευσις!

— 'Ω, ἀγανάκτησις! Δὲν ἠμπούρεσαν...

— 'Εδῶ... ἀπ' ἐδῶ ἴσως, ἐψιθύρι...

— 'Ο Φάνωρ!... αὐτὸς εἶνε ἡ σω...

— Ζήτησέ τον, καλέ μου Φάνωρ...

— Εἰδὲ τον, Φάνωρ μου, ἀνέκραξεν...

— 'Ὡς νὰ τὴν ἠνόνησε δὲ ὁ σκύλος...

— 'Εκτός ἀπὸ τοὺς ἐκεῖ εὐρισκομέ...

— Μετ' ὀλίγον ἐπανῆλθεν εἰς τὸν...

— 'Ο σκύλος ἐπροχώρει κατ' εὐθείαν...

Η ΧΡΥΣΟΦΟΡΟΣ ΦΛΕΨ'

[Μυθιστορία ὑπὸ ANDRÉ LAURIE.]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 241.)

— 'Ο Ἐρρίκος ἐπροσπάθησε νὰ δη...

— 'Εδῶ... ἀπ' ἐδῶ ἴσως, ἐψιθύρι...

— 'Ο Φάνωρ!... αὐτὸς εἶνε ἡ σω...

— Ζήτησέ τον, καλέ μου Φάνωρ...

— Εἰδὲ τον, Φάνωρ μου, ἀνέκραξεν...

— 'Ὡς νὰ τὴν ἠνόνησε δὲ ὁ σκύλος...

— 'Εκτός ἀπὸ τοὺς ἐκεῖ εὐρισκομέ...

— Μετ' ὀλίγον ἐπανῆλθεν εἰς τὸν...

— 'Ο σκύλος ἐπροχώρει κατ' εὐθείαν...

— 'Ο σκύλος ἐπροχώρει κατ' εὐθείαν...

πρός, και τους βώβωνάς του προς το έδαφος κρατών, έφθασε μέχρι του κρημνισμένου πύργου. Τότε άρπικα ζωηρόν γαύγισμα, έλαθεν εις το στόμα του και έφερεν εις την Κοραλίαν έν τεμάχιον ταλακωμένου χαρτίου. Ήτο φύλλον σχιτισμένον από το ήμερολόγιον του Γεράρδου. Είς την άπόδειξιν ταύτην ότι ο άδελφός της έπέρασαν άπ' εκεί, βαθυτάτη συγκίνησης κατέλαθε την Κοραλίαν και έξερράγη εις δάκρυα χαράς και άνοπομυνησίας.

— Γρήγορα, έμπρός! επανελόμβανε. "Αχ! Θεέ μου, άς μή είνε πολύ άργά! "Αλλ' ο σκύλος ίχνηλάτει με μέθοδον, επανερχόμενος εις τα ίχνη του, όσφραίνόμενος με προσοχήν, εξετάζων λεπτομερώς εις τήν βάσιν του στόλου όπου εκάθισεν ο Γεράρδος, έστάθη άρκατά. Τέλος εισήλθεν εις τας άκλουόθους αΐθουσας και δέν εδράδυνε να φθάσῃ εις τον κάτωφερη διάδρομον.

Η κλιμάξ των εκράτησε προς στιγμήν όσφραίνεται τον άερα με άνησυχίαν, ύπώκωφον δε ούρλιασμα εξέηρχετο από το πλατύ στήθος του. . . έφαινετο ότι έδίσταζε να προχωρήσῃ.

Ο Χαρδούηνος και ο Έρρίκος συγκρόνως από τον ίδιον φόβον καταληφθέντες, — μήπως έθουν έξαφνα έμπρός των τδ ήρωτηριασμένον πτώμα του Γεράρδου, — έπροσπάθησαν να πείσουν την Κοραλίαν να μείνῃ όπισω.

"Αλλ' αὐτή κινήσασα την κεφαλήν της, τους άπόησε και εξηκολούθησε να βολίξῃ κατόπιν από τον Φάναρον.

Πρώτος ο Λεγκέν είδε τδ βάρστρον, τδ όποιον ήνοιγετο κάτω από την έλικροειδή κλιμάκα· άλλα με μίαν άναβάθραν σχοινίην, της οποίας τα σιδηρά άγκιστρα, έμπηξε στερεά εις τον τοίχον, κατέβη εύκολώτατα ο Φάναρ, έπειτα από μίρικας παραπονετικας κραυγας, άπεφάσῃσε να πηδήσῃ και αὐτός, ένθαρρυνόμενος από την Κοραλίαν, ή οποία παρετήρει με φρίκην την χαινούσαν όπήν, εις τδ βάθος της οποίας ένόμιζεν ότι θα εύρη τδ πτώμα του άδελφού της. . .

Μετ' όλίγον όλοι συνηθροίσθησαν εις τδ θαλωτόν ύπόγειον, εις δε την έρυθρωτήν λάμπην των πυρσών είδον τδ παράδοξον και πένθιμον θέαμα: τον άρχαίον τρίποδα και τον θλιβερόν του φύλακα, δέσμιον αϊωνίως εις τδ πρᾶγμα τδ όποιον έφρούρει. . . Ριγας φρίκας κατέλαθε πάντας τούς θεατάς, άλλ' ο Φάναρ, άκατακούσιως ίχνηλάτων, εύρεν έξαφνα και έφερε τδ μάλλινον κάλυμμα της κεφαλής του Γεράρδου, τδ όποϊον έπεσεν ότε έκρημαίσθη ούτος. Η Κοραλία τδ έλαθε με κραυγήν χαράς. Τούτο έσήμαινε ότι ο άδελφός της έπέρασαν άπ' εκεί, ότι έσωθη ως εκ θαύματος από πτώσιν, ή οποία ήδύνατο να συγκρίψῃ, τὰ όστᾶ του!

Ο σκύλος εξηκολούθει ζωηρότερος την ίχνηλασίαν του· και ότε μεν τρέχων, ότε δε σταματών διά να όσφρανήσῃ καλλίτερον, εισέδυσεν εις τας μεγαλοπρεπείς αΐθουσας, αι όποϊαι ήνάγοντο πέραν της κρύπτης.

Οι άνιχνευται τον παρηκολούθουν ως έν όνειρω, χωρίς καν να φροντίζωμεν περί των έλιγμών και των περιδρόμων του άδιεξόδου λαβιρόνθου. Βέβαιον ότι θα επανεύρουν την έξοδον, όηγουόμενον από τδ θαυμαστόν όρμημόφυτον του σκύλου, τον παρηκολούθουν έν σιωπή και περιέφερον την ζωηράν λάμπην των πυρσών επάνω εις τους τοίχους, τους όποιους ούδεις ανθρώπινος όφθαλμός είδε από πολλών αϊώνων, πριν τολμήσῃ να εισδύσῃ εκεί τδ παράτολμον παιδίον.

Έξαφνα κραυγή έξεστ' της νεάνιδος και δυνατόν γαύγισμα του Φάνορος τους παρεκίνησαν έλους να επισπεύσουν τδ βήμα των.

Η Κοραλία ήτο γονυπετής πλησίον του άναισθήτου σώματος του Γεράρδου. Τον έσφιγγέν εις την άγκάλην της, τον έφώναζε, τον κατεδίλει. Και πριν τδ λεπτικόν χυθή μέσα από τα κλειστά χείλη του και να τον κάμῃ να συνέλθῃ, ο Γεράρδος ήκουσε και άνεγνώρισε την φωνήν εκείνην από τδ βάθος του φαινομένου θανάτου του.

— Κοραλία, σύ είσαι. . . "Αχ, ήξουρα πώς θα έλθῃς. . . εψιθύρισεν. (1)

"Εμελλε να βυθισθῃ και πάλιν εις την άναίσθησίαν, άλλ' αι ζωηραι περιποιήσεις τον επανέφερον εις την ζωήν.

Μετ' όλίγον έσηκώθη και περιέφερε τριγύρω του βλέμμα άκόμη άδέβαιον, και ότε μεταξύ εκείνων οι όποϊαι τον περιεκύκλωναν, διέκρινε τον Μαρτιάλην Χαρδούηνον, άστραπή θριαμβου έφώτισε την κάτωχρον και ίσχνανθεϊσαν μορφήν του.

— "Α, κύριε Χαρδούηνε! . . . αὐτήν την περιφημον εισόδον. . . έγώ την εύρηκα πρώτος! . . . εψιθύρισεν. Έπειτα έκλινε πάλιν την κεφαλήν του επί του σώμου του πατρός του, εις την μεγάλην δε χαράν την ανέκφραστον, ήτις τον έπνιγεν, ο κ. Μασσαί δέν εύρε την δύναμιν να έπιπλήξῃ τον υϊόν του διά την άπερισκεψίαν του.

Μετὰ μίαν ώραν όλοι ήσαν μαζί.

Η χαρά δέν θνατώνει. Η κυρία Μασσαί τδ άπέδειξε, μολονότι δε από τας άνησυχίας, τας οποίας ύπέφερε, και από την φρίκην την όποιαν ήσθάνθη μετα ταύτα όταν έμαθε την αλήθειαν, ένινδυνευσε να πάθῃ νευρικόν κυρετόν, ή σοφή θεραπεία του ιατρού Λωμόνδου τῃ άπέδωκε ταχέως την υγειάν. Η δε Κοραλία ανέλαθε την ζωηρότητά της, ως άνθος ύπό την ευεργετικήν δρόσον, από την εύτυχή στιγμήν κατά την όποιαν επανεύρε τον άδελφόν της. Και αὐτός ο

1) Ίδε την εικόνα του προηγουμένου φυλλαδίου.

Γεράρδος, μετά βαθύν ύανον δεκαπέντε ώρών και άφ' ου έπτε πολυάριθμα φλυζάνια του θαυμασίου δυναμωτικού ζωμού της Μαργαρόνας, ανέλαθεν όλην την δρασερότητά του και έδήλωσεν ότι είνε έτοιμος να ξαναρχίσῃ. "Αλλ' ή Μαργαρόνα δέν θα συγχωρήσῃ ποτε τον πύργον. "Αὐτδ τδ ρημάδι, μάτια μου, είνε στοιχειωμένο· αὐτδ δέν είνε για άνθρωπούς θεοφοβούμενους είνε για τους άπιστους που προσκυνοῦνε τὰ τελῶνους."

Και, όπως πάντοτε, ο Λεγκέν είνε με την γνώμην της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'.
Η ΠΑΝΩΛΕΘΡΙΑ

Από την τραγικήν περιπέτειαν του Γεράρδου, τόσην φρίκην ήσθάνθησαν προς τον πανάρχαιον πύργον ή κυρία Μασσαί, ή Κοραλία, ή Μαργαρόνα και ή Λίνα, ώστε ο κ. Μασσαί επέστρεψεν εις αὐτας να εγκατασταθῶν και πάλιν εις την έκαυλίαν. "Αλλως δε άφ' ότου ο κ. Μασσαί ανέλαθε την διοίκησιν της άποικίας, επεκράτει πλήρης τάξις. Η έλαχίστη παράδεισι των νόμων έτιμωρείτο με τδ σην αυστηρότητα, ώστε και οι περισσότερον άπεσληρυμένοι εις τδ κακόν, γρήγορα ένόησαν ότι έκρεπε να ύποταχθῶν και να συμμορφωθῶν προς τον νόμον. Τάξις λοιπόν και ήσυχία επεκράτει εκεί όπου πρό όλίγου ίσχυεν ή άναρχία και έγίνοντο τσας σκάνδαλα και τσοςι διαπληκτισμοί.

Από τινων έβδομάδων, ο Έρρίκος έφαινετο άνήσυχος και μελαγχολικός. Η κυρία Μασσαί μετὰ την επιστροφήν της τδ άντελήθη, παρετήρησε δε ότι ή μελαγχολία αὐτή έγίνετο όλονέν μεγαλητέρα. Και άπεφάσισε να μάθῃ τί συμβαίνει. Έσπέραν τινα όλοι ήσαν εις την μεγάλην αΐθουσαν και συνωμίλουν φαιδρώς. Μόνος ο Έρρίκος, καθίσας παράμερα και στηρίζας την κεφαλήν του εις την χείρά του, έγραφε μηχανικώς γραμμὰς και αριθμούς επί τεμαχίου χαρτου· δέν έλάμβανε μέρος εις την συνομιλίαν και έφαινετο ξένος εις τὰ συμβαίνοντα περί αὐτόν.

Η κυρία Μασσαί ήλθε και εκάθισε πλησίον του, άφ' ου δ' έλαθε με στοργήν την χείρά του, τῷ είπε.

— Τί έχεις, παιδί μου; ή Κοραλία παρετήρησεν, όπως και έγώ, ότι μεγάλη άνησυχία σε βασανίζει. . . είπέ μου, τί έχεις; Ηλθαν δυσάρεστοι είδήσεις από την Γαλλίαν και από την Άγγλίαν; . . . είσαι άρρωστος;

Ο Έρρίκος άνετινάχθη αϊφνιδίως, άλλ' επί τινας στιγμας έμινε σιωπηλός.

— Τί τδ όφελος και άν σὰς δώσω λεπτομερείς εξήγησεις;

— Πώς τί τδ όφελος; μία μεγάλη λύπη σε κατατρώγει. "Αν έγώ δέν είμπερῶ να σε βοηθήσω, συμβουλευότου τον

πατέρα σου, τον ιατρόν, τον Χαρδούηνον άκόμη. Μολονότι είνε νέρος άκόμη, έχει δυνατόν κρίσιν και ή γνώμη του έχει βαρύτητα.

— Τον Χαρδούηνον; . . . Πραγματικώς, αὐτός εμπορεί να με βοηθήσῃ να εύρω την λύσιν αὐτοῦ του προβλήματος! . . . άνέκραξεν ο Έρρίκος. Διά μίαν δε άφήσας την νάρκην του, έτρεξεν εις την τράπεζαν όπου ο Χαρδούηνος και ο Γεράρδος έγάραττον τδ διάγραμμα των ύπογείων εις τὰ όποια έφερεν ο φεγγίτης, ο άνανακαλυφθείς από τον Γεράρδον.

— Χαρδούηνε, είπεν ο Έρρίκος, βοηθήσέ με. Πέντε εβδομάδας τώρα, τδ πλέον άπροσδόκητον έμπόδιον παρουσιάζεται έμπρός μου. . . "Αν μάλιστα τὰ πράγματα εξακολουθήσουν κατ' αὐτόν τον τρόπον, μου φαίνεται ότι . . .

"Αλλά δέν εξηκολούθησε τον λόγον του.

— Τί σου φαίνεται; λέγε! είπεν ο κ. Μασσαί καταληφθείς από αϊφνιδίαν άνησυχίαν.

Ο Έρρίκος έμεινε σιωπηλός επί τινας στιγμας, έπειτα δε, έν μέσω της γυνικής προσοχής, είπε τὰ εξής:

(Έπειτα συνέχισα)

ΑΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΗ

ΚΥΝΗΓΙΟΝ ΕΛΕΦΑΝΤΟΣ

"Όσοι είδαν έλέφαντας εις Ζωολογικούς Κήπους· όσοι ένθουμούνται τον εϊρηνικόν εκείνον και άνακον Μπαμπάν του Μοντανέγγρου, εις τας Αθήνας, ή όσοι αναγινώσκουν τὰ κατά τον ήμερον και εύπειθή Γολιάθ εις την Χρυσοφόρον Φλέβα, δεδαιώς δέν θα αναλογίζωνται εις παύους φοβερούς κινδύνους εκτίθενται οι κυνηγοί, οι προσβάλλοντες τὰ ίδια αὐτὰ ζῷα, όταν εύρισκόνται έν άγρία καταστάσει, εις τὰ μυστηριώδη δάση της Ασίας και της Άφρικης! Και όμως, φίλοι μου, ο έλέφας δέν είνε κατοικίδιον ζῷον. Έξημερώνεται εύκολα, άλλ' εις τὰ δάση του δέν είνε διόλου ήμερος, και τδ κυνήγιόν του είνε τσόν κινδυνώδες, όσον και ούδιήποτε άλλου εκ των άγρίων θηρίων, των άνημέρων.

Ακούσατε την ιστορίαν αὐτήν, την όποιαν μάς διηγήθη έσχάτως έλλην κυνηγός κοσμογυρισμένος, όταν ήμεθα μαζί του χάριν κυνηγίου εις τδ Σούνιον:

« Γνωρίζετε, μάς είπεν, ότι οι έλέφαντες άπαντιώσιν εις την Άφρικην και εις την Ασίαν. Θα σας όμιλήσω μόνον περί των έλεφάντων της Ασίας, διότι εκεί, όταν κάποτε έταξείδευσα εις τον κόλπον της Βεγγάλης, μου έδόθη εύκαιρία να παρευρεθῶ και εις κυνήγιον έλεφαντος.

« Αλλά και οι έλέφαντες της Α-

σίας έχουν περγαμηνάς ευγενείας, όπως και οι έλέφαντες της Άφρικης. Θέλω να έπω ότι ή ιστορία τους μνημονεύει από της αρχαιότητος, διότι άν άναγνώσατε τον Τίτον Λίβιον, θα είδατε ποτον ρβλον εκάϊξαν οι έλέφαντες της Άφρικης κατά τας έκστρατείας του Άννίβη. Οι Καρχηδόνοι τους είχαν κάμη κατοικίδια ζῷα και τους μετεχειρίζοντα τρώπον τινά ως ζωτικόνους πύργους εις τους πολέμους κατά των Ρωμαίων. Αλλά θα ένθυμηθῃτε έπίσης ότι και πρό των στρατιωτών του Μεγάλου Αλεξάνδρου άντιπαρετάχθησαν οι κελώριοι άσιανοί έλέφαντες του Πάρου, οι όποιοι « δια των τρομερών κραυγών των καταπένουν τὰ όστᾶ » όπως λέγει άλλος ιστορικός.

« Σήμερον κυνηγῶν τους έλέφαντας μόνον δια τους χαυλιόδοντάς των. Σὰς είπα ότι παρευρέθην εις έν τοιοῦτον κυνήγιον, όταν έταξείδευσα εις τον κόλπον της Βεγγάλης. Ήτο ακριβώς εις μίαν από τας μεγαλύτερας και μυστηριωδέστερας των Αδαμάνων νήσων. Καθώς γνωρίζετε, τδ αρχιπέλαγος τούτο καίται άπέναντι της χερσονήσου Μαλάκας. Οι Άγγλοι έχουν κ' εδῶ άποικίαν.

« Έξεκινήσαμεν ένα πρῶτῶ με πολυάριθμον συνοδείαν ίθαγενών κυνηγών. Ισχνών, χαλκοχρῶν Ινδῶν, ήμιγύμων. Τὰ όπλα των ήσαν

Ο Δουχούαντας έκυροβόλησε. . . (Σελ. 254, στήλ. 6.)

δώρατά από μπαμπού, με αίχμην χαλυβδίνην. Μόνον δυο Ινδοί, ο Βιβεκάμης και ο Δουχούαντας, ένας Άγγλος και

έγώ, ήμεθα όπλισμένοι με επαναληπτικας παραμπινκας, μάλλον πολέμου όπλα παρά κυνηγίου, άλλα δέν έπρόκειτο βέβαια να σκοτώσωμεν τσίγλες! . . . Αϊ σφαίραί μας μετὰ δυσκολίας ήμπορούσαν να διαπεράσουν τδ δέρμα του ζῷου, τδ όποϊον, παράτολμοι, έζητούμεν να καταβάλλωμεν.

Οι έλέφαντες ζῶν συνήθως κατ' άγέλας· άλλα την ήμέραν εκείνην επρό-

κειτο ναπαλλάξωμεν την χώραν από ένα έλέφαντα, ο όποιος, με τον σκύμον του, κατέστρεφε και έλεηλάτει τας φυτείας.

« Ήκολουθώμεν ένα ποταμόν, του όποιου ή κοίτη έφράσσετο συχνά από βράχους και κορμούς δένδρων. Οι ίθαγενείς έκροπορεύοντο ο εις κατοπι του άλλου, επί του στενοῦ μονοπατίου της όχθης. Όταν έφθασεν εις μέρος όπου ή κοίτη ηύρυνετο κ' έσχηματίζεν έν είδος λίμνης, ή συνοδεία έσταμάτησεν. Είς άπόστασιν τριακοσίων περίκου βημάτων, ήρχιζε δάσος πυκνόν, συκεών και φοινίκων. Μεταξύ του δάσους και του ποταμού, εξέτεινετο έν είδος βάλλου, περικυκλωμένου από ύψηλά φυτά, και εκ πρώτης ύψεως έφαινετο και εις τον άπειρότερον, ότι τδ

μέρος αὐτδ της όχθης ήτο πατημένον. Ο και και λάκκοι έχαινον, άποκαλύπτοντες τας ρίζας των δένδρων, εδῶ κ' εκεί τδ έδαφος έφαινετο ως καλλιεργημένον.

— Με την προεσκήδα τους τὰ κάμνον αὐτὰ! μου είπεν ο Άγγλος.

"Αλλ' ή στιγμή ήτο έπίσημος. Προφανώς εις τδ μέρος εκείνο ήρχαντο οι έλέφαντες και έπιπαν. Ο αρχηγός μου έννευσε και ο Άγγλος μου εξήγησε διά χαμηλής φωνής, ότι θα έσταματούσαμεν εκεί και θα εκρυκτόμαθα όπισθεν ενός βράχου, έν τῷ μέσω των φυτών, έν φ

μέρος αὐτδ της όχθης ήτο πατημένον. Ο και και λάκκοι έχαινον, άποκαλύπτοντες τας ρίζας των δένδρων, εδῶ κ' εκεί τδ έδαφος έφαινετο ως καλλιεργημένον.

— Με την προεσκήδα τους τὰ κάμνον αὐτὰ! μου είπεν ο Άγγλος.

"Αλλ' ή στιγμή ήτο έπίσημος. Προφανώς εις τδ μέρος εκείνο ήρχαντο οι έλέφαντες και έπιπαν. Ο αρχηγός μου έννευσε και ο Άγγλος μου εξήγησε διά χαμηλής φωνής, ότι θα έσταματούσαμεν εκεί και θα εκρυκτόμαθα όπισθεν ενός βράχου, έν τῷ μέσω των φυτών, έν φ

οι Ίνδοι θά εισεχώρουν εις τὸ δάσος καὶ θά ἠνάγκαζαν τὸ θηρίον νὰ κατέλθῃ μὲχρις ἡμῶν, διὰ τοῦ στενοῦ, τοῦ σχηματιζομένου μεταξὺ τῶν βράχων καὶ τοῦ ποταμοῦ.

« Εἰς τῶν ἰθαγενῶν τότε παρετήρησεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, εἰς μέρος στεγνώτερον ἀπὸ τὸ ἐπίλοιπον τοῦ βάλτου, ἕνα σαρὸν ἀπὸ καρπούς. Οἱ ἔλεφαντες ἔχουν τὴν συνήθειαν νὰ κόπτουν καρπούς, νὰ τους συνθλίβουν καὶ νὰ τους σωρεύουν κατὰ γῆς, διὰ νὰ σπείσουν ὄλιγον. Ἐπειτα ἔρχονται καὶ τους τρώγουν, διότι, φαίνεται, τοὺς εὐρίσκουν τότε νοστιμωτέρους. Κάπου ἀνέγνωσα, ὅταν ἦμουν μικρός, αὐτὴν τὴν λεπτομέρειαν, καὶ ἐνεθυμούμην κάλλιστα τὴν φράσιν : « Λέγουν ὅτι ὁ ἔλεφας ἐξαγριούται φοβερά, ἂν προσβληθῇ καθ' ἣν στιγμὴν ἔρχεται νὰ φάγῃ τούς καρπούς, τοὺς προστομασθέντας ὑπ' αὐτοῦ » ὁ κυνηγὸς ἐκτίθεται εἰς μέγαν κίνδυνον, καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν ὑπάρχει σχεδὸν σωτηρία δι' αὐτόν. »

« Ἐν τούτοις οἱ Ίνδοι εἰσεχώρησαν εἰς τὸ δάσος καὶ ἐπροχώρουν εἰς διπλοῦν στίχον κυκλικῶς, ἐκβάλλοντες ὄξείας κρουγὰς καὶ κτυπῶντες μικρὰ τύμπανα... Μετ' ὀλίγον βήματα βαρὰ ἠκούσθησαν πλησιάζοντα, καὶ ἀντήχησεν ἐν εἶδος ῥόγγου παρατεταμένου, διακοπτημένου ἀπὸ ἤχους οἰανὸν σάλπιγγος.

« — Πρόσεξε μὴν πυροβολήσης, μοῦ εἶπεν ὁ Ἄγγλος, ἂν δὲν ἰδῆς νὰ πλησιάζῃ τὸ ζῷον τοῦλάχιστον εἰς ἀπόστασιν δέκα βήματων.

« Ἡ σύστασις αὐτὴ ἐπέτεινε τὴν συγκίνησίν μου.

« Ὀλίγον κατ' ὀλίγον αἱ κραυγαὶ τῶν Ἰνδῶν ἐγίνοντο ἀσθενέστεραι. Ἐνόησα, ὅτι ἦσαν βέβαιοι πλέον ὅτι τὸ ζῷον διηυθύνετο πρὸς ἡμᾶς, καὶ ἠρκέσθησαν νὰ σχηματίσουν ζώνην, ὅπως τὸ συγκρατήσουν μεταξὺ ἡμῶν καὶ τοῦ ποταμοῦ.

Ἐξάρνα, ἀπὸ τοὺς φοινίκας τοῦ δάσους, ἐπρόβαλεν ἔλεφας θαυμασίου, με δύο χαυλιόδοντας καταλύκους, ἀπαστράπτοντας.

Ἐσταμάτησε πρὸς στιγμὴν, ὡσφράνθη θορυβῶδες τὸν ἀέρα με τὴν προδοτικῆς σου, ἐξέπεμψε κραυγὴν, καὶ κατόπι, με βήματα βραδέα, ἐπροχώρησε πρὸς τὸν ποταμὸν.

« Κι' ἔλεγα με τὸν νοῦν μου: ἐρχεται νὰ φάγῃ τοὺς καρπούς, τοὺς ὁποίους ἠτοίμασε... θά παραξωμεν τὴν εὐωχίαν του... καὶ τί θά γίνωμεν, Θεέ μου! Ἡ φράσις τοῦ περιηγητοῦ ἐπανήρχετο εἰς τὴν μνήμην μου : « ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν ὑπάρχει σωτηρία ». Κι' ἰδοὺ ὅτι ἀκριβῶς ἡ περίπτωσις αὐτὴ ἐμελλε νὰ εἶναι ἡ ἰδική μας, ἡ ἰδική μου... ἔπρεπε νὰ προσέβω πολύ εἰς τὴν σκόπευσιν ἀλλοίμων ἂν ἡ βολὴ μου δὲν ἦτο ἐπιτυχής ! »

« Ἐν φ' ἐσπλοοιζόμην αὐτὰ, ἀντήχησε πυροβολισμός... Ὁ Ἰνδὸς Βιδεκάμης εἶχε πυροβολήσῃ. Βίδα τὸν καπνὸν ἀνερχόμενον ἀπὸ τὸν πλησίον μου θάμνον, ἀλλ' ὁ ἔλεφας δὲν ἐκιπτεν. Εἶχε σταματήσῃ ἡ προβοσκίς του ἀνοψούτο καὶ συνεστρέφετο ὡς βόας πελώριος. Ἐξάρνα κασεβιδάσθη με ὀρμήν, καὶ ὅταν πάλιν ἀνοψώθη, ἐκράται μετώρον καὶ ἐκράδαζε τὸν δυστυχῆ κυνηγόν.

« Ὁ Βιδεκάμης εἶχεν ἀπορρίψῃ τὸ δῖπλον του καὶ εἶναι γέριξ καὶ πόδας, ἐκβάλλων κραυγὰς ἀπογνώσεως. Ἐβλεπα καὶ ἔπρισα τοὺς δύο ὄψεις καὶ φοβεροὺς χαυλιόδοντας, οἱ ὅποιοι μετ' ὀλίγον θά τον κατεξείχιζαν, ἂν τὸ ζῷον δὲν θά τον συνέτριβε πρῶτα με τὴν προδοτικῆς του. Ἐκαμα νὰ πυροβολήσω. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐλησιμάνησα τὸν ἰδικόν μου κίνδυνον καὶ δὲν ἐσυλλογίσθην παρὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ συντρόφου μου. Ἄλλα τὸ θηρίον εἶναι δεαρκῶς τὴν πελωρίαν κεφαλὴν του, καὶ ἐροθήθη μὴπως ἡ βολὴ μου προξενήσῃ χειρότερον κακόν... Ἡ μπορούσε ἐξαίρετα νὰ φονεύσῃ τὸν κυνηγὸν ἀντὶ τοῦ ζῷου!... Ἄλλ' εἶδα ἔξαφνα ἄλλον θάμνον νὰ κινήται, καὶ τὸ λευκὸν στέριον τοῦ ἀρχηγοῦ Δουχοάντα ἐπρόβαλεν, εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων ἀπὸ τοῦ ἔλεφαντος. Σὰς βεβαίω ὅτι δὲν λησιμονεῖ κανεὶς ποτὲ παρόμοια θεάματα. Νομίζω ὅτι τὸν βλεψὼ ἀκόρη ἐμπρὸς μου τὸν Δουχοάντα, ὅπως ἐστάθη πρὸ τοῦ θηρίου καὶ ἐζέστεινε τοὺς μαύρους βραχίονας διὰ νὰ σκοπεύσῃ... Ἐσκόπευσεν ἀρκετὴν ὥραν, ἀπέχων δύο μόλις βήματα ἀπὸ τὸν κολλοσάν. Ἐπὶ τῆς ῥα χεῖρός του, τὴν ὁποίαν ἐκάλυπτεν ἕρπασμα λευκόν, ἡ πυριτιδοθήκη του ἐοχηματίζεν ἐρυθρὰν κηλίδα. Μοῦ ἐφαίνετο ἀπὸ τώρα ὡς κηλὶς αἵματος... »

« Περηκολούθουν τὰ κινήματά του με ἀγωνίαν. Ἐκυροβόλησεν... Εἶχε σκοπεύσῃ εἰς τὸν ὀφθαλμὸν καὶ ἡ σφαῖρά του ἠμπόρεσε νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὸν ἐγκέφαλον, διὰ τῆς μικρᾶς ἐκείνης ὀπῆς, τῆς μόνῃς ἀνοικτῆς ἐπὶ τοῦ ἀδιαπεραστοῦ τῶρακος τοῦ παχυδέμου. Καὶ ὁ ἔλεφας ἔπεσε νεκρός, « μέγας μεγαλωστί » ὡς λέγει ὁ Ὀμηρος, ἐν φ' ἡ χαλαρωθεῖσα ἀφῆνε προβοσκίς του, ἀρῆκε τὸν δυστυχῆ Βιδεκάμην λικόθυμον.

Ἐσπεύσαμεν νὰ τον περιποιηθῶμεν. Ὅταν συνήλθε, παρεπονέετο ὅτι ἤσθάνετο ζωηροὺς ἐσωτερικοὺς πόνους εἰς τὸ στήθος, εἰς τὰ πλευρά. Δὲν ἤξεύρω τί ἀπέγινεν. Ἰσως καὶ νὰ ἀπέθανε μετ' ὀλίγον καιρὸν. Ὁ Δουχοάντας, ὑπερήφανος διὰ τὸν θρίαμβόν του, ἀπέκοψε τὴν οὐρὰν τοῦ ἔλεφαντος καὶ τὴν ἀνήρτησεν ὡς τρέπαιον εἰς τὸν τοῖχον τῆς καλύθης του. Αἱ φουτίαι ἐσώθησαν ἀπὸ τὴν καταστροφὴν, καὶ ὁ σωτὴρ τῆς χώρας ἦτο αὐτός ! »

ΦΩΤΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΜΑΝΝΑ

Καθούμουνε 'ς ἕνα ἐξωκλήσι
σὲ συλλογὴ βαθιὰ πολλὴ ὥρα
κι' ἀπὸ ἕνα ἀντίκρυ κυπαρισσι
μὲ κοιταζε μιά μαυροφόρα.

Δάκρυα θάρω 'στὰ βλεφάρά της
γέρνει τὴν κεφαλὴ 'στὰ στήθη
κι' ἄργα κινεῖ σάν νυχτοβάτης
σάν ἔξνο φεύγει παραμυθί.

— Παιδί θεὲ νάχη πεθαμένο
ποῦ μύμοιαζεν, ἢ κακομοῖρα...
νοιώθω τὰ μάτι δακρυμένο
κι' ἄργα τὸν ἄλλο ὄρομο ἐπῆρα.

I. N. ΓΡΥΠΑΡΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κουρκοκεφαλάκης προσελήθη ὡς ὑπηρετὸς εἰς Κατάστημα μουσικῶν ὀργάνων.

Μία πελάτις : — Ἔχεται κομμάτια κιάνου ;
Ὁ Κουρκοκεφαλάκης : — Ὀχι, κυρία ἡμεῖς ἐδῶ πωλοῦμε μόνον πιάνο ὀκλακίρα !
Ἐκτέλιξ ὑπὸ τῆς Μουσικῆς ὀργανοῦ [E]

Εἰς τὸ μάθημα τῆς Φυτολογίας :
Ὁ διδάσκαλος : — Εἰπέ μου ἐν ἄνθος ὑπατό-
μενον εἰς τὴν γῆν τῶν βατραχεϊδῶν.
Ὁ Μαθητὴς : — Ὁ Βάτραχος, κύριε κα-
θηγητά.
Ἐκτέλιξ ὑπὸ τῆς Κίχλης

Δόξα : — Γιαννάκη, γιατί ἔγραψες τὴ λέξι
κουλέλι με δύο λάμδα; Πρέπει νὰ σούσης τὸ ἕνα.
Γιαννάκης : — Καὶ ποῦ ἀπὸ τὰ δύο ;
Ἐκτέλιξ ὑπὸ τῆς Μαργαριτοφόρου

Εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ὁ Κουτοπόνηρος λέγει
πρὸς ἕνα ἄλλον :
— Βρὲ σὺ ! τὴν Ἐκκλησίαν τρεῖς φωνά ! Πῶ-
κῶ, τί ἄμαρτία !... Δόσε μου καὶ μίνα λιγάκι.
Ἐκτέλιξ ὑπὸ τῶν Ρυγιδῶν [E]

— Ξεῦρε, Τζένη, πῶς γράφουν τὸ δέκα ἐπτά ;
— Ναί : ἕνα καὶ ἕπεδ.
— Ἀπὸ τὸ εἰκοστέη ;
— Δύο καὶ ἑξη.
— Ἀπὸ τὸ τριάκκα ;
— Τρία καὶ... ἄντα !
Ἐκτέλιξ ὑπὸ τῆς Χλόης τοῦ Κρητιστοῦ [E]

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ ΣΑΜΑΡΤΣΙΔΟΥ

Ο ΦΩΤΗΣ

ΠΟΙΗΜΑ ΕΠΙΚΟΛΟΥΡΙΚΟΝ

Εἰς κομφοῦν κομίδιον, περιέχον καὶ ἑτέρα
δύο ποιήματα τοῦ Σαμαρτιδοῦ, τὴν
ΜΙΞΣΑΝ καὶ τὴν ΤΟΠΟΛΙΑΝ, κο-
μοῦμενον δὲ διὰ τῆς εἰκό-
νος τοῦ ποιητοῦ, μετὰ πα-
νομοιοῦτοῦ τῆς ὑκα-
γραφῆς του.

Ἐδρισκεται ἐν τῷ Γραφεῖο τῆς
Διαπαλάσεως ἐν Παίδων καὶ τι-
μαται φρ. 0,60.

ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ»

ΕΙΔΑΤΕ λοιπὸν καὶ τὸ 2ον Δελτίον. Εἰσφορῶν ὑπὲρ τοῦ « Ἑλληνιστοῦ » καὶ εἰδότες ὅτι αἱ Ἑλληνοπαῖδες δὲν περιορίζονται μόνον εἰς λόγια. Τὸ πρῶτον προνοεῖ σιγὰ ἀλλ' ἀσφάλως, ὥστε ἡ ἐπιτυχία νὰ εἶναι βεβαία. Εἶχε δίκαιον τὸ Ταμειρὸν τὸν ποῦ μου ἔγραψεν : « Βασίσα νὰ ἐπιπῶ εἰς τὴν πραγματοποιήσιν τοῦ ὄψερον καὶ διότι... μοῦ φαίνεται πᾶσι πραγματοποιητέον. » Αὐτὸ εἶπε ! Δὲν μείνει τώρα καρὸ νὰ ἐνεργήσουν ὅσοι δὲν ἐνέργησαν μέχρι τοῦδε, ὑποδοχθέντες ἀπὸ τῆς ἐξέτασις, καὶ νὰ ἐπιτελοῦν ἀπὸ τὸ Παράστημα τὸν κύκλον τῆς ἐπιστολῆς, τώρα ποῦ ἔχουν ἀρχήν, καὶ νὰ ἀποστέλλουν τὰ ἀντίγραφα εἰς φίλους των καὶ νὰ προσφέρουν καὶ ἄλλους νὰ γίνωμεν τὸν ἴσον. Ἐυχάσμεθα εἰς τὸν δρόμον, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ σταματήσωμεν. Ἐνεργεῖτε, καὶ πάλιν ἐνεργεῖτε, καὶ ἀκόμη ἐνεργεῖτε !

* * *

Ἐλαβε, Ἀνθόλλιον τῆς Ἐρήμου, καὶ τὴν νέαν συλλογὴν καὶ ἐιδίκετα δύο - τρία ποιηματαίνα, εἴτα νὰ προστεθῶν μετὰ τὰ ἄλλα. Ὅσοι, βλεπέτε, ἡ παρακαταθήκην οὐδέποτε. Ἐνοεῖται ὅτι δὲν ἐκλέγω μόνον τὰ ὑψηλότερα, ἀλλὰ καὶ τὰ καταλληλότερα μετὰ τὰ ὅσων μας. Οἱ ποιηταὶ ποῦ μου ἀναστρέφονται εἰς βιβλίους ἐκ τῶν δοκιμηθέντων, σοῦ συνιστῶ ἐκδοῦν τὸν Σολομών, τὸν Μασκοράν καὶ μίαν συλλογὴν Ἀριστοκρινῶν Τραγουδιῶν. — Ἐβουλα νὰ μου γράψῃ γρήγορα διὰ τὴν ἀδελφὴν σου ἕγνων ἐνταῦχος κολῶ.

* * *

Ἀεὶθεός Ἐδρατιδῆδ, αὐτὴν τὴν σοφὴν δὲν θά μεταχειρισθῶ ἐν ψευδωνυμίῳ σου, διὰ νὰ σε συγκαρῶ ὁμοίως μετὰ τὸν ἄλλο τὸν ἀπολυτοῦν ἑτεροκότον σου. Τὴν γινώσκω εἰς τὴν ἐπιμερίαν, καὶ φαντάζεσαι τὴν χαρὰν καὶ ὑπερηφανείαν μου, ὅταν σὲ εἶδα κωμικῶν, ἀρπαστέοντα, χειροκροτούμενον, κερδίζοντα καὶ τὰ ἐπὶ τὰ πρῶτα βραβεῖα τῆς Γαλιτίας ! Ἀνέγνωσα ἐπίσης καὶ τὸ ὄρατον λογιῶν, τὸ ὁποῖον ἐξελέγησεν κατὰ τὴν τελευταίαν ἔργη ! Καὶ σου εὐχόμεθα ἀπὸ καρδίας τὴν ἰδίαν ἐπιτυχίαν εἰς δόξαν τοῦς διανοητικοῦς τῆς ζωῆς σου. Διότι, μὴ νομίσης ὅτι μόνον εἰς τὸ Σχολεῖον γίνονται διαγωνισμοί... Καὶ ἡ ζωὴ ἔχει τοὺς ἰδικούς της.

* * *

Δὲν θάνασαι νὰ φαντασθῇ τὴν χαρὰν μου — μοῦ γράβει ἡ Δικατορίνη Καρτάσαλη, — ὅταν, μίαν ἑβδομάδα μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς προπάσεώς μου, ἤρχισαν νὰ μου ἔρχονται βροχηδὸν δελτία. Διὰ τοῦτα ἐκεκομίδιον καὶ ἐγὼ τώρα τὴν ἰδίαν τῆς Ἑλένης Δουκατοῦ περι τῶν ἀνερομητῶν σου ἡλιοῦμαι ὅπως πολύ, ἐπεὶ δὲ δὲν εἶναι νὰ ἀκανθῶ καὶ εἰς δόξασ μου γράσομαι μόνον μετὰ τὸ ψευδωνυμίον σου, ὅπως π. γ. εἰς τὴν Μαργαριτοφόρον, παρὰ τῆς ὀφείας πρὸ πολλοῦ ἔλαβε δελτίον, χωρὶς νὰ δύναιται νὰ τῆς το ἀναπαύσῃ. — Φυσικῶς, ὅσοι γράβουν μίαν μετὰ τὸ ψευδωνυμίον των, χωρὶς διειδυθῆναι, δὲν ποῦν καὶ ἔχουν ἐξίστην ἀναπαύσεως. Ὅσον διὰ τὴν ἀκτινὴν σου περὶ ἀποστολῆς διευθυνοσων, μετὰ λύσης μου, σοῦ λέγω ὅτι μοῦ εἶνε ὀδυνοτόν.

Δάκρυα Π. Παπαρωσοῦ, ἰχθῆρον ποῦ ἔλαβε ἐπιστολήν μου, ὑστερ' ἀπὸ τῶσον καιρὸν. Ἐκ τῶν προτεινομένων ψευδωνυμίων, τὸ πρῶτον εἶνε καταλλόμενον, τὸ δεύτερον δυσανάγωγόν, τὸ τρίτον ἀκατάλληλον. Περιμένο ἄλλα πρὸς ἐν-λογίαν καὶ ἀναβάλλω τὰς προτάσεις σου, ἐφ' ὅσον τὰς ἔβλεψα μετὰ τὸν ψευδωνυμίον, ἀλλὰ νὰ τὰς ἐπαναλάβῃς.

Ἔργη τῆς Ἐλευθερίας, ἐφ' ὅσον ἐστὶν τὴν κρι-
σιν μου εἰληκτικῶς, θά σοῦ τὴν εἶπω. Τὸ ποιη-
ματάκι Ἰῆ καὶ Θάλασσα, μοῦ ἔχρησε περισσό-
τερον ἀπὸ τὸν « Φροῦδόν Ἄγγλον » — κάπως βε-
θισμένον αὐτό. — Ἀλλὰ δὲν μοῦ ἐβάνη εἰλεῖον εἰς
δύας τὰς ἀπομνηστικὰς. Ἡ σιγιοργία καὶ τῶν
δύο ἡμερητιῶν.
Βρετανικῆ Ἄδων, δὲν εἶνε ἐλευθερὸν τὸ ψευ-
δωνυμιον, τὸ ὁποῖον προτείνει πρὸς ἀνὰ καταστά-
σιν τοῦ παλαιοῦ. Ὅταν θά μου σταλῇς ἄλλο,
ἐπανάλαβε καὶ τὰς προτάσεις σου.
Νομίζω, Ζοφερὸν Νέγρο, ὅτι ἔχεις ἄδικον, ὅτι
κανὸν ὄνομα δὲν παρέλειψα. Ἐφ' ὅσον ἀνέφερον ἡ
ἐπιστολὴ ἡ ἀνεγγέλλουσα τὴν σύστασιν τοῦ Συλ-
λῆου σοῦ. Ὅσον διὰ τὴν Πληροφορίαν, ἔκουσα
τὴν μου συνθετὴν. Τὴν εἶχα γράψῃ : « τὸ Ζοφερὸν
Νέγρο συγγαίρει τὸν τῶδε διὰ τὸς λαμπράς του
ἐξέτασις, βρον βλεπῶν τὴν ἰδίαν ἀκριβῶς πληρο-
σοφίαν εἰς τὰς ἐπιστολάς. Καθ' ἑνὶν ἄλλων φίλων
μοῦ ἐκ τῆς πόλεως σοῦ. Δὲν εἶνε εἰσα : Τί συμ-
βαίνει ; διατί τὸση προθυμία ; νῦν ἀπερίεστη ὁ
καρμένος καὶ ἔβλεπον νὰ τον κοροδοῦσαν ; Σὺ λη-
πόν θά ἦτο ! Καὶ ἔβουσα τὴν Πληροφορίαν σοῦ.
Τώρα, ἂν με διηδικαίωσιν ἐπὶ λόγῳ τιμῆς δι-
δὲν συμβαίνει τοιοῦτό τι, τὴν δημοσίευσιν πολὺ
προθύμως.
Ἡ ἐντύπωσις τὴν ὁποῖαν μοῦ ἐπροξένισεν τὸ
ἀριστοτέλημα τούτο, — ὁ λόγος περὶ τοῦ « Ἐργό-
νον Ἀν' ἀπράστον » — εἶνε ἄσπον μεγάλη, ὥστε
πολύς θά παρῆθῃ καιρὸς καὶ ἐγὼ ἀνομιθῶ τὸ ἐν-
θυμοῦμαι. » Βεβαίως. Ἀγνοοῦσαρχε Θεμιστο-
κλή, δὲν λησιμονεῖται εὐκολὰ τὰ ἔθρον θαυ-
μάσια διηγήματα. Ἀπὸ τὸ ποιηματάκι σου, μοῦ
ἔχρησεν ἡ εἰκόνη τῆς πεταλούδας, εἰς τὰ δύο πρῶτα
τετραστιχία ἡ ἀπόδοσις ὁμοῦ τῆς παραιοῦς ἐκείνης
ἡμοιοῦσας νὰ εἶνε συ τωμοῦτα, νὰ περιορισθῇ εἰς
ἕν μόνον τετραστιχίον.
Ἐλευθερία Θεά (Γ. Π.) αὐτὸ ἐκλέγω πρὸς
ἀνεκτικατάστασιν τοῦ παλαιοῦ. Χαίρω ποῦ ἐγνω-
ρίσθῃς μετὰ τὸς καλὸς μου φίλος.
Ποῦς μοῦ εἰλέει ἀπὸ τοῦ Παιρσιῶ ἀδελφῆς χω-
ρὶς δόξα, ἤλεκταν καὶ ψευδωνυμίου : Εἶνε δὲν
διόλου περιττά.
Διὰ τὴν πρόστασιν τοῦ Καρχαρία τοῦ Φαλῆ-
ρον ἐγὼ σήμερον δύο νῆματα. Ἡ μὲν Ἐσθὴρ
Καμῆλα μοῦ γράβει διὰ μακρὸν ὄρα καὶ ὁ Ρω-
μαῖὸς Κερέρον, σπληνισμένη εἰς τὸ βεῖ αἱ Ἀσπα-
σιὰ καὶ αἱ Πληροφορίαι εἶνε τὸ πᾶσι τερπνόν
καὶ ἐνδιαφέρον μέσος τοῦ φύλλου, ἀπὸ δὲν πρέ-
πει νὰ ἐπιβαρυνθῇ μετὰ πρῶτον ἢ δι' ὀλι-
γάστις ἰσὺς συντομοῦτα. « Εἶμαι ὑπὲρ τῆς ἰ-
δίης νὰ πληροῦνται διότι κατήντησαν ἀφῆρηται. »
Κόπιασε σὺ τὸσα νὰ βρῇς τὴν ἔργη, μετὰ τῶσαν
ἀντιθέτους γνώμας !

Μποστασιῶν καὶ θά ἤσῳ εὐτυχῶς ἐν ἐλευθερίῳ
ἐν ἀντίκρυ τῆς Ἐβελίσιος τῆς. — ὁ ἴσμος
τῆς Ἐλευθερίας ἔλαβε τὸ εὐχαριστήριον τῆς
Ναυτοσοφίας καὶ τῆς προσφῆτις τῆς προσφῆτις
του. — ἡ δὲν καὶ τῆς Κασιτῆς ἀσπασίης τῆς
Βελυφῶν Ἀργεῖον καὶ τὴν ἐσοτὴ πῶς περὶ
εἰς τὰς Σπέτσας. — ἡ Καρδία ἀπὸ Πέτραν ἀν-
τασπάζεται τὴν Σελήνην Ἰανουαρίου καὶ τὴν
εὐχαριστεῖ διὰ τὰ κωμῆτα. — ἡ Ἰθάκη ἐπὶ
τῶν τῆς Ἀμαρτυρίας. — ἡ Ἰόνιος Νῆ-
σος πληροφοροῖ τὸς φίλους μου διὰ ὀνομάζεσαι
Ὀφραῖος Ν. Ἀναστασιόπουλον καὶ διὰ πρὸ πολ-
λοῦ ἔλαβε ψευδωνυμίον — ἡ Ἀνοικτικὴ
Βραδὺ ἀσπάζεται τὴν Ὀδυσσεὺν Γλαρῆν — τὸ
Γλαρὸν Ὀνειρον ἀσπάζεται τὰς ἀδελφὰς Κορ-
ναροῦλον καὶ τὴν Πηνελόπειαν Κλεομένην. —
ἡ Θαλασσοπούλα ἀσπάζεται τὸ Κρουσάνθεμον
καὶ τὸ εὐχαριστεῖ διὰ τὰς περιποιήσεις του. — ὁ
Κρίνος τοῦ Ἄρμεν ἐρωτᾷ τὸν Σιροκολεθάνον
πῶθεν κατέγεται. — ἡ Σαλωντικὴ Ἐλῆν πλη-
ροφοροῖ τὸ Ἄνθος τοῦ Ζαπελοῦ διὰ τῶν τῆς
εἶνε Ε. Η. Ε. ἔχρησεν δὲ καὶ αὐτὴ τῶν τῆς
τὴν διαμονὴν του.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ νταλ-
λαξοῦν : ὁ Ρωμαῖὸς Κερέρον μετὰ τὴν Ναυτο-
πούλαν καὶ Ἐρρίτταν Πελοπίου. — ἡ Λομῆν
Ἐθνοῦ καὶ τὸν Μικρὸν Γυμνασιόπουλον. — ἡ
Ἐσθὴρ Καμῆλα μετὰ τὴν Καρδίαν. — ὁ Ἄρ-
χάγγελος Γαβριὴλ μετὰ τὴν Ἐυδοκίαν Καρ-
τασίαν. — Βίον ὁ Σμυρναῖος μετὰ τὴν Κωμα-
τίσαν Ὀδυσσεὺν καὶ Ἀσπασίαν τῆς Ἐλ-
δρανοσοφίας μετὰ τὸν Πηδάλιον Ἐδρατι-
δου καὶ Ἀσπρὸ Ἀραπάκι. — τὸ Φάσμα τῆς
Νυκτὸς μετὰ τὸν Φλοῖστον τῆς Ἐβελίσιος. — ὁ
Κωμικὸς μετὰ τὸν Μικρὸν Γυμνασιόπουλον καὶ Ζω-
ηρὸν Φλόγα καὶ Οὐρανὸν τῆς Ἐρήμου. — ἡ
Κασοῖα μετὰ τὴν Μενεξεδίαν καὶ Ἀμυγδαλίαν
τῆς Κρανῆς. — ὁ Φασουλάκης μετὰ τὴν Ἐλ-
δρανοσοφίαν, Ἐλένην Ροῦρον καὶ Ἐλένην
Γκαρ. — τὸ Τῆρ - Τί μετὰ τὸν Μάζορ. Ἐλ-
δρανοσοφίαν Ἀμερικανόπουλον καὶ Ζῆν - Ζῆν
ἡ Νάσπε τῆς Ναυαροῦδος μετὰ τὴν Ἐλληνο-
κίαν Ναυαροῦδα. — ὁ Ἐνθῆς τῶν Αἰγῶν
μετὰ τὴν Ζωηρὸν Φλόγα, Μενεξεδίαν καὶ Διο-
προσοφῶν. — ἡ Μικρὰ Ἰατρίσιον μετὰ τὸ
Καθῶρον Ρῆδον, Γλυκίαν Καρδίαν καὶ Με-
νεξεδίαν Μπουκατάκι. — ὁ Καρχαρία τοῦ Φα-
λῆρον μετὰ τὴν Καλλίφωνον Ἀσπασίαν. Ρο-
μαντικὴν Καρδίαν καὶ Ἰατρὸν τῶν Σπυδο-
μητῶν. — ἡ Ἐυδοκίαν Φαρμακὴ μετὰ τὸ Ἐνδο-
κίον Σοῦλι, Ἀγριππὴν καὶ Ἀνθόλλιον τῆς
Ἐρήμου. — ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης μετὰ τὸς
Ὀραῖος Πρίγκιπας καὶ Τρομῶν Γίγαντα. —
ἡ Ποιμενίς τῆς Ἄρπης μετὰ τὸ Μενεξεδίον
Μπουκατάκι, Ἐβελίον Φαρμακὴ καὶ Ἰόνιον
Νῆσον. — ἡ Παρτακὴ Ἄδρα μετὰ τὴν Ἐλα-
γρὸν Ἀκατον, Καλλίφωνον Ἀσπασίαν
καὶ Ἄγγλον τῆς Ἀγάπης. — ἡ Βελυφῶς
Ἀργεῖος μετὰ τὴν Ἐλαίαν τῆς Ἀσπασίης
Μαργαριτῶν τῆς Ἀνατολῆς καὶ Ἀποπῆ-
σαν Ἐλπίδιν. — ὁ Μικρὸς Πανοῦργος μετὰ
τὴν Μικρὰν Ἰατρίσιον, Μικρὸν Ἀσθῆν
καὶ Μικρὸν Ἀνθόλλιον. — ἡ Ἀσπασίς τῆς
Βερόνης μετὰ τὸν Τόζρον τοῦ Αἰγαίου. Κρίνος
τοῦ Ἄρμεν καὶ Ἐυδοκίαν Φαρμακὴ. — ἡ Ἀδ-
κοδιδάκτος Καλλιτέχνις μετὰ τὴν Οὐρανίαν
τῆς Ἀγγλίας. Ἀνατολίος Καλλίνας καὶ
Ὀδυσσεὺς Καρδίας. — τὸ Γλαρὸν Ὀνειρον
μετὰ τὸ Ἰον τῆς Ἀγροῦ καὶ Ἐλληνοκίαν Ἀνα-
γνώστη. — τὸ Κρουσάνθεμον μετὰ τὸν Σμυρναῖον
Μαργαριτῶν, Γλυκίαν Ἐλπίδα καὶ Τριμο-
σθῶρον Ἀσπρὸν. — ἡ Ἐθνοῦς Καρδία μετὰ τὴν
Ἀμυρὸν Ἀμυρὸν, Ἀποπῆσαν Ἐλπίδα καὶ
Ἐλένην Καρτασίαν. — τὸ Ἀγριππὸν Πρεθ-
μα μετὰ τὴν Ζωηρὸν Φλόγα καὶ Ὀραῖος Πη-
κίσιος. — ὁ Ἀρκεῖλιος μετὰ τὴν Ἰόνιον Νῆσον,
Φίληρον Φαίαν καὶ Νῆσον τῶν Φαίανων.
— τὸ Μασσοργιτάκι μετὰ τὸν Σμαρτιτικὸν Ζω-
ηρὸν. — ἡ Ἀλθῆς Φίλη μετὰ τὴν Μεσοῦν Ὀδ-
υσσεὺν, Σκίαν τῆς Ἀρπῆς καὶ Καρδίαν ἐπὶ

Πέτραν — δ' Αήτητος ἦρος με τὴν καρδίαν ἐκὼ Πέτραν.

Ἀπὸ ἐνὸς γλυκοῦ φιλῶντι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Ἐλπίην (ἀπειραντίας, μ' εὐχαριστῶν πολὺ αἰ συχνὰ ἐπιστολαί σου το βμα: ἄδυνατον, ἀρ' οὐ μου ἔγραψες δύο καὶ τρεῖς κατ' ἑβδομάδα, νὰ σου ἀπαντῶ εἰς ἕλες λεπτομερῶς, βίβη ἐπὶ τέλους, τὸ φύλλον μας εἶνε ἑβδομαδιαῖον) Γαρδένιαν τῆς Μαχηρίας (βεβαίως, θὰ ἐτακολουθῆσαι νὰ γράψῃς τὸ παλαιὸν φουδώνυμον, ἔως καὶ τελειώσῃ ὁ Διαγωνισμός) Ἐθνηκὸν Ὑμνον (μὲ προμάρξει: τί συμβαίνει;) Συννεγραδὴ Ἀδρῆν (ἡ ὁποία ἐπέλασε καλῶς μὲ τὰ τελευταῖα « Φαῖδρα τοῦ μινθῆν») Ἀνδράκην Ἰοντζάρια (πολὺ με κολακεύουν αἱ ἐκπράσεις σου εὐ συγχάριον διὰ τὰς προόδους: ἔστειλα ἐκ νέου τὸ 15ον φύλλον) Σερμηῆν Ἐθρην (εὐγε δι' ἄσκα γράφεις περὶ Ἑλληνοπαίδος: βεβαίως αἱ προτιμότεροι δὲν ἀρκοῦνται εἰς μίαν μόνην εἰσφοράν, ἀλλὰ στέλλουν πάντοτε βόθαις ἔχον) Λακκήν Μαρταριταν (ἡ Κική σ' εὐχαριστεῖ θερμῶς διὰ τὴν γραμματικὴν ἔειδεν τὴν Μαρτοριταπόδον) Ἀγρουρολογιώτατον (ἔχουσα καὶ δύο περιετὰ λυσιχάρτα: ὡραία ἡ περιγραφή τῆς ἔγγραφης) Ἐκωδὸν δι-ἄβολον (πὺς περὶ τὴν ἐν παρῶντα; ἀλλ' ἔπειτα κίβηται θὰ σου ἐπάρησαν αὐταὶ αἱ ἡμέραι τῆς καθάρσεως, πού τὴν ἔβλεπες ἀπανταί σου, χωρὶς νὰ ἡμπορῆς νὰ ὑπάγῃς!) Νασύαρον Θερβίαν (καλὴν διακρίθεισάν: ἀναμῶν ἐκ ἐντυπώσεως σου) Ἴον τοῦ Ἀγροῦ (ἀς ἐπιπώμεν διὰ τοῦ χρόνου δὲ ἔλαβον τὰ πράγματα πλέον ἄσκα, δηλαδὴ κατὰ τὸ εὐχόμενόν μου ἡ ἐπιστολή σου πολὺ μὲ εὐχαρίστησε, με θύουσι σου τοὺς σόθους περὶ τοῦ ἐναντίου) Βλαχοπούδαν (ἔστειλα: αἱ πράγματα ἐκ τοῦ Ἐπιτορίου λογαριάζονται εἰς πρῶτον καὶ ἔπειτα, ὅστε ἡ ἐμὴ τῆς δραχμῆς δὲν εἰς ἐπιπώρησι) Ἀργάκι τοῦ Γαλατεῖ (σοῦ ἔστειλα ἄγγελλας καὶ εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλλίστας διαβέσεις) Ἰλῆον τοῦ Κησιόσθ (χαριτωμένα τὰ παιδικὰ Πνεύματα τῆς Τρένης) νὰ μου τὴν φίλησῃ ἅμα γυρισθὴν ἀπὸ τοῦ Παρισι) Σιωπηλὴν Νύκταν (καὶ ὅμως, κέρεισάν) τὸ φύλλον στέλλεται τακτικῶς καὶ κατὰ ἑβδομάτῃν ὅστε ἔλαβα ποτὲ ἐπιστολὴν σου χωρὶς νὰ σου ἀπαντήσω ἡ μαμά εἶνε τῶρα καλὰ) Ἰαριτωμένον Χελιδονάκι (Ἄσθος τοῦ Ζακπεῖου (ἂν θέλῃς νὰ σαβροσῇς ἔνομα σου, ἀρ' οὐ σοὶ ἐξήγηθῃ εἰμπορικὴ νὰ στείλῃς ἐν ἐπισκεπτήριον μὲ δύο λέξεις: αὐτὸ ἐπιτρέπεται) Καλὴν Ὀριάζε (δὲν ἀμφιβάλλω διὰ εἶνε λαμπρὰ κριτίκα αὐταὶ αἱ δύο εἰσαι μου καὶ πολὺ θὰ ἤθελα νὰ τὰς γνωρίσω καὶ ἐγὼ τί; ἤθελα νὰ εἶνε εὐτυχεῖς καὶ ζῶντες ὁ Γαῦ καὶ ὁ Γωλιτῆρος; ἀπὸ τὰ 1200; ἀδύνατον! — δηλαδὴ, μὴ παραχρησθῆς, ἔστω καλὰ εἰ ἐννοῦσας, ἀλλὰ ἤθελα νὰ στείλῃς) Ταθρήτην (ὡ, εἶμαι βεβαία διὰ ποτὲ δὲν θὰ μοῦ γίνῃς βορσική, ὅσον συχνὰ καὶ ἂν μοῦ γράψῃς: θὰ σε παρακαλέσω μάλιστα νὰ τηρήσῃς τὴν ὑπόθεσιν σου ἡ σημερινὴ ἐπιστολή σου ὡριστάτῃ) Ἰαπτότην (Μαν: ἄσκα καλῶς τὸν ὕστερ' ἀπὸ τῶσιν κερῶν! καὶ ἐγὼ λυποῦμαι, πού ἐσταυρώθησε τὸ ἔσκαθῶμα, ἀλλὰ ἂς ἐπιπώμεν διὰ τῶρα μὲ τὴν ἔπεισιν τῶν διακοπῶν θὰ εὐαχρήσῃς ἡ στατιστικὴ τῶν Εὐσθῆμων μαρτυρεῖ τὴν μεγάλην ὑπομονὴν σου: ἀλλὰ εἰς τί χρησιμεύουν αὐτὰ; καίρος χαμένος) Λευκὴν τῆς Κασσιλλῆς, Σπαριτάτῃς Χελιδονίαν (εὐ συγχάριον διὰ τὸ ἔθνος ἄσκα: ὡραία ἡ περιγραφή τῆς ἐκδρομῆς) Τρυγάναν (ὄχι δά!) Κερσιμυθῶσαν (δὲν ἀρκοῦμαι εἰς τὴν δημοσίευσιν ἐν τῷ Ἀετῶν τοῦ Ἐρῶν, ἀλλὰ στέλλω καὶ ἀποδείξω, διὰν ὑποδῆξῃ διευθύνει: ἔχει ὀλίγην ὑπομονὴν καὶ ὅσα προκρυφθοῦν Διαγωνισμοὶ εἰς τοὺς ὁποίους νὰ εἰμπορῆς νὰ λέδῃς μέρος) Νάναγιν Κορδιαν (ἔστειλα ἐκ νέου ἀπορῶ διὰ τὸ φύλλον σου στέλλεται τακτικῶς) Ἄγγαν Ἀ. Νάσσαν (χαρὴν ἰδύσεως ἔστειλα, ἡ Καλλιγραφία σου δὲν θὰ συμπληρῆθῃ εἰς τὴν Διαγωνισμῶν, διότι, κατὰ τοὺς

θροῦς, ἀποκλείονται τὰ οσολογμένα γράμματα ἐν τούτοις σὲ συγχάριον, διότι εἶνε ἔξωτος) Ἀρχισάραρον Ἐθροβιδῆν (δὲν εἶνε ἀκόμη καιρὸς, ἴσα, ἀργότερα κατὰ τοὺς θροῦς τῆς κερσιμυθῆς προκρυφθῆσαι, τὸ κερσιμυθῆς τῆς Ψηφροφίας δὲν εἶνε δυνατόν νὰ διατεθῇ οὕτω) Ἐντολωρῶν (εἰς τὴν Νεῦπακτιον φρόντισε νὰ γνωρισθῇς μὲ τὸν φίλον μου Σταματίον Σταματίου καὶ αὐτὸς θὰ σοῦ γνωρίσῃ καὶ τοὺς ἄλλους) δὲν νομίζεις διὰ εἶνε ἄργα νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν πρότασιν τοῦ Τίτουρος τῆς Ἀχαίης;) Τασύγτραν (σοῦ ἔστειλα σημειώσιν) Κορδιαν ἐκὼ Πέτραν (πολὺ με συνεκίνησαν ἄσκα μοῦ γράφεις περὶ τῆς φίλης σου τῆς θροῦν εὐλαβοῦς: κρῖμα νὰ μὴν εἶνε καὶ δὲ κῆ μου φίλη) Θελλῶν (τελὸς πάντων, μ' ἐνθυμήθη!) Ἀνοσιμῆσιν Βραδιαν (ποῦ μόλις ἐτελειώσαν αἱ ἐξετάσεις καὶ ἤρχον αἱ ἐπιστολαί, ἄσκα μοῦ ἔγραψες καὶ ἔστειλες τετραβία εἰς δροῦς τῆς ἐξήγησας) Γλωσσὸν Ὀρεσῶν (τί χαριτωμένῃ ἐπιστολή! τῶρα πιστεύω διὰ δὲν ἔχει κανὲν παρόμοιον κατὰ τοῦ κακοῦ ἀνδραμοῦ τὸ καλοκαίρι βραδείας μὲ ἄληθον τὴν φλόγα) Θαλασσοπούδαν (δὲν ἤξευσα διὰ εἶσαι τόσῳ δυνατὴ καὶ εἰς τὴν ἱστορίαν! πολὺ πιθανόν νῆκοφασισθῇ τὸ ταξίδιον τοῦ Ἀναγία διὰ τὸ Παρισι, ἀλλὰ στάσου ὄλιγον νὰ περῶσῃ ἡ σθερὰ ζῆσσι, ἡ ὁποία τὸ ἀσθελεῖ τῶρα βίβη: νὰ ἀσθεῖ, ὁ κατ' ἄλλοι; Φελλῶνισον Παῖδα (π' ἐγὼ μὲ μεγάλην μου χαρὰν βλέπω τὰς προόδους σου ἡ ἐπιστολή σου μαρτυρεῖ ὅτι ἔχεις μεγάλας προόδους εἰς τὴν ἑλληνικὴν τῶρα βέβαια εὐκαίρει νὰ μοῦ γράψῃς κάποτε) Κρησιόσθ Κόστανον (ἔλαθον) Γρυσιάραν (ἡ ἐπὶ χαρακωμένου χάρτου καὶ εἰς ἐμὲ ἐράνη καλλίτερα) Ἀρμενῶνισον (νὰ ἰδοῦμαι!) Νασταλῶν Ἐλλῆνα (ἡ πρότασις σου μαρτυρεῖ μέγα ἐνδιαφέρον καὶ εὐχαριστῶ πολὺ ἀλλὰ εἶνε ἀδύνατον νὰ γίνῃ δευτὴ ἐκ μέρους θῶν τῶν συνδρομητῶν ἴσα ἴσα, τῶρα τὸ καλοκαίρι μὲ τὰς διακοπὰς καθένος θέλει τὸ φύλλον τοῦ καὶ μὴλησιμῶς διὰ εἰς τὸν κόσμον τῶν μικρῶν κερσιμυθῶν ὅτι ἔγραψα) Ἀνοσιμῆσιν Βραδιαν (κερσιμυθῶν ὄλιγον, καὶ θὰ τοὺς εἰδοποιήσωμεν) Σελιερῶν Βράχον (καλὸ ταξίδι!) Κυματιόσταν) Θάλασσαν (δίδει δὲν ἤδεν ἀκόμη ἡ σθερὰ) θὰ εἶνε εἰς τὸ προσεχὲς Δελτίον Ἐσκαθῶματος) Λαφροσπερῆ Νασύαρον Νεαρὸν Λωγρῶν (ὁ ὅποιος ἀπορεῖ μὲ αὐτὰ ποτὲ ἔγραψες τὸ Ἀρμενῶνισον, ἐν ᾧ οὐδέποτε εἶπεν διὰ ὅτι ἐν τῷ ἔθνος τῶν ἑσθῆμων δὲν εἶνε Ἑλληνοπαίδες ἀπαναντίας) Κερῶν τοῦ Κόσπου (ἡ κερὴ μ' ἔρωτος εἶνε συνδρομητῆς ἔχουσα καὶ ψευδώνυμον) Βίωνα τὸν Σερμηῆσαν, Δοξίαν (σοῦ νὰ ἐνθυμῆθῃς τῶρα ὕστερ' ἀπὸ τῶσιν κερῶν) Σ. Γ. Σταματίον (τὸ καλλίτερον ποῦ θὰ κάμῃς, εἶνε νὰ ἔλθῃς εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον) Πάλλουσαν Κορδιαν (ἀναμῶν τὰς ἐντυπώσεως σου) Σαμουατικὴν Ἐλλῆν (εὐγε διὰ τὴν περιγραφήν τοῦ εἰς Δελφούς ταξιδίου) Ἀσκησῆς, μόνον ὅσον προκηρυχθῇ Διαγωνισμῶς στέλλονται) Ἀρσάνισον (ὄχι, δὲν ἔλαβα ἐπιστολὴν σου ἀπὸ 25 Μαΐου) Ἀνήτηνον Πνεῦμα, Ἐλλῆνοπούδαν (νομίζω διὰ τῶσιν δὲν εἶνε συνδρομητῆς) Ἐσκαθῶν τοῦ Ἀέμου καὶ κτλ.

Εἰς ἕλες ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 15 Ἰουλίου, θάπαντῶ εἰς τὸ προσεχὲς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

368. Δεξιγράφος λογοποιικτικός. Ἐνα σῆμα ἂν κητῆς. Καὶ ὅλας λέλιας τὸ σὺλλῆς. Ἐκαὶς ἔσαν ὄμοι, Χωρὶς νὰ το καταλέδῃς. Ἐστειλῆ ἀπὸ Ἄση Παιδιῶν [E]

366. Στοιχειόγραφος. Τὸ βῆτ' ἂν κῆμο γάμμα, Ὁ θάμοσ θενά λῆψῃ. Καὶ ἔσον θὰ προκρυφῇ Γνωστὸν σου, ἐν τῷ ἄσκα. Ἐστειλῆ ἀπὸ τοῦ Ἐθνοκῶ Ὑμνον [E] 367. Ἀναγραμματισμός. Μυστήριον ἐὸ ἀίγγρα Μυστήριον ἡ λῆσις, Καὶ ἔξῃ μυστήρια, Ἄν μὴναγραμματιστῆς. Ἐστειλῆ ἀπὸ τοῦ Ἰστορικοῦ Παλαμῆδου [E] 368. Τονόγραφος. Δένδρον, φίλε, καρποφόρον ἂν το παροκτυπῆσαι. Μίαν χῶραν τῆς ἑσθῆς παρῶντος θὰ σχηματίσῃς. Ἐστειλῆ ἀπὸ Ἀγρίου Σαπουκῆου [E] 369. Στίγμα. Νάντικατασταθῶν οἱ ἀστερισκοὶ διὰ γραμμάτων οὕτως ὡς τὰ νάναγινώσκονται: κατὰ σειράν ἐκ τῶν ὄμων: ἔρκατον, προκρυφῶν βιομηχανικῶν, πηγῶν κατωκιδίου, μουσικῶν ὄργανων. Ἐστειλῆ ἀπὸ τοῦ Ἀσκητῆ Κέρβου [E] 370. Πρόβλημα. Οἱ ἀστερισκοὶ μετρούμενοι ἐκ τῶν κῆων ἔως ἄνω (μετὰ τοῦ σταυροῦ) καθὼ: καὶ ἐκ τῶν κάτωμέτρῃ τοῦ σταυροῦ καὶ εἰς τὰ δεξιὰ ἡ ἀριστερὰ, εἶνε πάντοτε ἑνία. Ζητεῖται νάναγραφῆσθαι δύο ἀστερισκοὶ, καὶ οἱ ὑπόλοιποι νὰ ταῦσιν οὕτως, ὥστε μετρούμενοι κατὰ τὰς αὐτὰς διευθύνσεις, νὰ εἶνε κῆων ἑνία. Ὁ σταυρὸς δὲν θὰ μετακινήθῃ. Ἐστειλῆ ἀπὸ τοῦ Κέρου [E] 371. Ἀριθμητικὴ δὲ λέξιων. Νῆσος — Νῆσος = Γράμμα + ἰ. Σῶσις — Γλύσιμα = Νῆσος.

Ἄσκα ὑπολοισιν: Ὀνομα ἀνδρός, κερῶν. Ἐστειλῆ ἀπὸ τοῦ Λωγογράφου [E] 372. Λογοποιικτιαν. Ποῖον εἶνε τὸ ἀντίθετον τοῦ 2; Ἐστειλῆ ἀπὸ τοῦ Ρηθῆρος Γυσιμῆδου [E] 373. Τρίπλη Ἀκροστοιχία. Τὰ ἀρχικά στοιχεῖα τῶν ἱστορημένων λέξεων ἀπαελοῦν, μικρὰν νῆσον τοῦ Αἰγαίου, τὰ δευτέρα πηγῶν, καὶ τὰ τρίτα θεῶν: 1, Χρήσιμον εἰς τὴν τροφήν, 2, Προφήτης, 3, Θεός, 4, Ἐγκλημα, 5, Πρῶτος τῆς Γραφῆς. Ἐστειλῆ ἀπὸ τοῦ Σέρι * * * [E] 374. Φωνηεντολόγιον. ααα — εααα. Ἐστειλῆ ἀπὸ τοῦ Δεσφάλλου [E] 375. Γράφος ἐν μεταγράφῃ. Αὐτὰ, μύτη, ἀς ἔλθῃ τῶν θεῶν. Ἐστειλῆ ἀπὸ τοῦ Δοξίου [E]

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκησῶν τοῦ φύλλου 23. 281. Νηλίας (νίκη, ἄς). — 282-286 Τῆ ὄνταλ-λαγῆ διὰ τοῦ στοιχείου πθρ, σχηματίζοντας αἱ λέξεις: πυρετός, πυρῶν, πυρῆς, πυρκαλί, ἠέρος — 287 Πῶρος — σῆρος. — 288 Κῆσος — ἀσός. — 289. Πέτα — ἔπτα. 290. ΜΗ Δ Ε Α 291. Ἴππος — πῶς = ἡ + Λ Κ (Πῶρις — πῶ = ἡ + ρ) = Π - Ρ Σ Υ Ρ Ι Α ρις. — 292 — 293. 1. Εἰς Ι Ι Ι Π τὴν πόλιν Ἀνωαί τῆς Α Υ Τ Ο Σ Γ Γαλλίας, ἐν ἔτει 1783 Ο ὄπα τῶν ἀδελφῶν Μο - Σ Δ Μ Ο Σ γιοβέρων. 2. Ὁ Ἰά-ριος, ρονευθεῖς κατὰ τὴν ἐισβολὴν τῶν Βησιγ-θῶν ἀπὸ τὸν Ἀλῆριον — 294. Κάθε φῶτις μὲ τὸ μάρτυρ τοῦ. — 295. Μὴ εἶνε τὸν ἀνάγρον.